

KRISTAUS KARALIAUS

LATVAS

No. 15. Mt. XVII

Balandžio-Apr. 10, 1937

II SEKMADIENIS PO VELYKŲ

LEKCIJA

I Petro 2, 21-25.

MYLIMIAUSIEJI, Kristus kentėjo už mus, palikdamas jums pavyzdį, kad sekiotumėte jo pėdomis. Jis nepadarė nuodėmės, ir nerasta vyliaus jo burnoje; kuomet jam piktžodžiavo, jis nepiktžodžiavo; kuomet kentėjo, negrasė, bet pasidavė tam, kurs teisė jį neteisiai; jis pats savo kūne nešė mūsų nuodėmes į medį, kad mes, numirę nuodėmėmis, būtinam gyvi teisybei; jo randais jūs esate pagydyti. Nes jūs buvote kaip klaidžiojančios avys; bet dabar sugrįžote prie jūsų sielų Ganytojo ir Vyskupo.

EVANGELIJA

Jono 10, 11-16.

ANUO METU, Jėzus tarė farisiejamis: Aš gerasis ganytojas. Gerasis ganytojas duoda savo gyvybę už savo avis. Samdininkas, kurs ne ganytojas, kuriam avys nesavos, pamatęs ateinantį vilką, palieka avis ir bėga; vilkas pagauna ir išvaiko avis. Samdininkas bėga, nes jis samdininkas, ir jam nerūpi avys. Aš gerasis ganytojas; aš pažįstu savąsias, ir manosios pažįsta mane, taip kaip pažįsta mane Tėvas ir aš pažįstu Tėvą. Todėl aš guldau savo gyvybę už savo avis. Aš turiu ir kitų avių, kurios ne iš šitos avidės; man reikia ir jos atvesti; jos klausys mano balso, ir taip bus viena avidė ir vienas ganytojas.

Pamokslas Antrajam Sekmadieniui Po Velykų

Bastūnas

VARGLAI rasite kitą Evangeliją, kuri aiškiau ir su didesniu pertikrinimu į mus kalbėtų ir karštesnę meilę ir didesnį pasitikėjimą mummyse įkvėptų, kaip šio sekmadienio Evangelija. Šis sekmadienis, kai kada, yra vadinamas "Gerojo Ganytojo Sekmadienis," nes lekeijos paskutinieji žodžiai ir Evangelijos pirmieji kalba apie Gerąjį Ganytoją, Kursai mumis rūpinasi ir kaip aveles gano, kad nuo avidės nenuklystume.

Per ištisą Savo gyvenimą, mūsų Viešpats mums parodė, kad Jisai esąs Gerasis Ganytojas, Jisai gerai pažįsta savo aveles, nes "Jis įvardžiai šaukia avis." Jisai jas gano geriausiose ganyklose, maitindamas jas Savo Kūnu ir Krauju. Jisai Savo gausiomis malonėmis susišaukia išklydusias iš avidės aveles: vienos nuklysta per savo pačių blogus norus ar įpročius, kitos paklysta per samdytinio bei samdininko neapsižiūrėjimą. Jisai aprašioja ir išgydo nuodėmės žaizdas. Gerasis Ganytojas pasirengęs galvą guldyti už Savo avis.

Mūsų Viešpats stato samdininką prieš ge-

rą ganytoją. Būdvardžiu "geras" čia turime suprasti tikrą, sąžiningą ganytoją, kuris dirbąs ne tiktai, kad jam už tai užmokama, bet, kad jis savo darbą ir savo aveles myli. Samdininkui, iš kitos pusės, daugiau rūpi, kiek gausias, ir ką darysias su gauta alga. Samdininkas, pavojui iškilus, tuojau pasirodo kokio plauko esąs: jis nepalikš savo avelių nakčia ar darganoje, nors greičiausia ir tada ims rūgoti Dievui ir keikti savo likimą; bet vilkui pasirodžius, jis nešis visomis keturiomis, išsigandusių ir kaip tik dabar pagelbos reikalaujančių avelių visai nebodamas. Kas jam darbo! Jam jo kailis kur kas brangesnis už aveles. Te jos sau žinosi! "Samininkas bėga, nes jis samdininkas; ir jam nerūpi avys." Bet tikras ir geras ganytojas "duoda savo gyvybę už savo avis." Jisai greičiau pats žus, gindamas savo aveles, negu apleis jas plėšriajam vilkui, nes jisai myli savo aveles ir jų mylimas.

Kaimenės pavidalu, mūsų Išganytojas mums aiškina tikėjimo vienybę, kuri turėtų visus Jo Bažnyčios narius glaudžiai jungti ir tarpiai rišti ne tik prie Dievo, bet ir vienas prie kito. Vienos avidės avelės nie-

kados neatsiskiria viena nuo kitos; jei kada pasitaiko vienai nuklysti nuo savo kaime- nės, ji nepalauja bliovus ir drebėjus iki vėl sugrįžta. Jos visos auga tame pačiame ap- tvare, ganosi tose pačiose pievose, numalši- na vidudienio troškuli tame pačiame upelyje, klauso to pačio piemens, Ganytojo, ir bliau- damos bėga nuo tų pačių nepažįstamų žmonių.

Paskutinių paskutiniausia mūsų Išganyto- jo rūpestis, pirm pradedant Savo Kančią, bu- vo Savo Bažnyčios vienybė. Paskutinė Jojo malda buvo dėl tos Jo įsteigtosios Bažnyčios vienybės: "Prašau gi ne tik už juos, bet ir už tuos, kurie per jų žodį tikės į mane, kad visi būtų viena, kaip tu, Tėve esi manyje ir aš tavyje, kad ir jie būtų viena, kad pa- saulis tikėtų, jog tu esi mane siuntęs. Gar- bę, kurią man davei, aš daviau jiems, kad jie būtų viena, kaip ir mes esame viena. Aš juose ir tu manyje, kad jie būtų tobuloje vienybėje, kad pasaulis pažintų, joga tu esi mane siuntęs ir mylėjai juos taip, kaip ir ma- ne mylėjai." Tokia malda, rodo, kiek Jėzui Kristui reiškia Jo Bažnyčios vienybė; kiek ta vienybė imponuoja ir kaip neužginčijamai prirodo Jojo pasiuntinybės dieviškumą.

Šv. Povilo paskutinis patarimas, pirm jo kankinystės, taipgi buvo patarimas laikytis vienybės: "Maldauju jus elgtis, kaip verta to pašaukimo, į kurį jūs esate pašaukti, visu nuolankumu ir romumu, kantrybe meile pa- kenčiant kits kitą, rūpestingai palaikant ra- mybės ryšiu dvasios vienybę. Vienas kūnas ir viena dvasia, taip kaip jūs ir esate pašau- ti į vieną jūsų paašukimo viltį. Vienas Vieš- pats, vienas tikėjimas, vienas krikštas. Vien- nas Dievas ir visų Tėvas, kurs stovi aukš- čiau už visus, visuose veikia ir yra visuose mumyse." Kaip jūs garbinatė vieną Dievą, o ne daugelį dievų, kaip jūs visi esate tos pačios Šventosios Dvasios pašventinti, kaip jūs visi siekiate to paties dangaus, taip jūs visi turite laikytis vienybės, išpažindami sa- vo tikėjimą vienybėje.

Vien protas, be jokio tikėjimo, be jokio apreiškimo, aiškiai prirodo, kad Dievas ne- galėjo įkurti įsteigti tikėjimus, kurie skiriasi vienas nuo kito. Ne tik skiriasi, bet net sta- čiai viens kitam priešinasi! Dievas yra vienas. Dievas yra pati tiesa. Jisai ne vai- dų ar nesutikimų Dievas, bet ramybės ir tvarkos Dievas. Mes matome vienybę ir harmoniją gamtoje: žvaigždės ir saulės ir

saulių žaigždynai ir šimtai tūkstančių šito- kių žvaigždėtų pasaulių paukščių kelyje—vi- sas žvaigždžių margumynas taip nustatytas, kad nei per plauką neišaina iš savo kelio, iš savo rutos. Josios laikosi kur kas tikresnės ir geresnės pusiausvyros, negu geriausio ir brangiausio laikrodžio rateliai. O ta pu- siausvyra ne kas kita, kaip harmonija, vie- nybė. Jeigu gamtoje randasi tokia prakilni vienybė, tai kokia vienybė turėtų rasti Baž- nyčioje, prakilniausioje Dievo meilės ir ma- lonės išraiškoje!? Klaidatikystė, atskalūny- stė, tai mūsų tikėjimo vienybės priešprieša. Klaidatikys bei atskalūnas sau pasirenka, ką ir kiek jis tikės, pasitiki savo silpnu protu, pasisavina teismiškus rūbus tų, kurie buvo paties Dievo pašaukti teisti ir vesti, tampa diktatoriumi, įsakymų davėju, negu Kristaus mokiniu, sekėju; jis pasitiki savo įrodymais, pasikliauja savo nusistatymais vietoj Baž- nyčios ir josios dvidešimt šimtmečių paty- rimu.

Kiekvienos tautos šūkis: Vienybėje galybė! Mūsų krašto pirmėiviai gerai žinojo, kad tik- tai susivieniję jie galės pasispirti; stos; o išsiskirstę, kris nuo pirmo smūgio. Ką mes sakytume jeigu pilietis užsispirtų tik tuos įsakymus pildyti, kurie jam patinka ir visus kitus ranka pamotų? Na, o Bažnyčia tokia pat draugija, tokia pat valdžia, dar ir to- bulesnė, kaip valstybė, tauta; josios įstaty- mai turi didesnę, tobulesnę patvirtinimą negu civiliniai įstatymai. Tad aišku, kad kiekvie- nas Bažnyčios pilietis, kuris pats sau pasi- renka savo tikėjimą, kuris viena tiesą pri- ima, kitą atmeta, nepriguli prie tikrosios a- vidės ir neseka Gerojo Ganytojo balsu ir pė- domis. Amen.

Tikroji Išminties Knyga

KAI vienas broliukas vienuolis paklausė šv. Dominiko, kokioje knygoje jis išmokęs tiek daug mokslo ir tokios aukštos išminties, jis atsakė: "Meilės knygoje aš daug daugiau išmokau, negu visame šv. Rašte." Į šį klausi- mą panašiai atsakė ir šv. Pranciškus Sa- lezieitis: "Meilė yra viso teologijos mokslo knyga. Ji pripildė nemokytus Povilą, An- taną, Hilarijoną, Simeoną, Pranciškų ir ki- tus šventuoju mokslu." Garbingasis kardi- nolas Hugo pasakė: "Kas turi daugiau mei- lės, tas turi daugiau ir supratimo, nes ugnis tada šviesiau šviečia, kai geriau kūrenasi."

GERASIS GANYTOJAS

Jėzus Švenčiausiam Sakramente Ją Išgydė

YRA tikrenybėje pasakyta, kad Jėzus teikia malonių tiems, kurie meldžiasi prie Švenčiausiojo Sakramento.

Kardinolas de Noailles, Paryžiaus Arki-vyskupas pasakoja mums savo laiške, rugpiūčio 10 d., 1725 m., sekantį stebuklą, Mme Anne de la Flosse'ai, kurs atsitiko Dievo Kūno šventėje 1725 metais.

Mme Anne de la Flosse kentėjo per dvidešimt metų nuo neišgyjamos kraujo ligos. Ji taip nusilpnėjo, kad negalėjo nei vaikščioti be ramsčių pagelbos, ir daug kartų atsitiko, kad apalpdavo nuo nuovargio. Po kiek laiko ji buvo gydytojų priversta apleisti savo lovą (nes šonas pradėjo skaudėti nuo per daug gulėjimo) ir buvo nešiojama nuo vienos vietos į kitą. Šeši liūdytojai liūdija, kad Anne de la Flosse buvo baisiam padėtyje.

Dievo Kūno šventė artinosi. Tuo tarpu ji buvo įkvėpta, kad prašytų Jėzaus Kristaus Švenčiausiam Sakramente ją išgydyti. Atėjo Dievo Kūno šventė. Ji buvo išnešta laukan prieš namus, kad pamatyti didelę Švenčiausiojo Sakramento procesiją. Laukdama procesijos ji meldėsi nuoširdžiai. Štai jau ateina procesija; pamačius Švenčiausiąjį, ji bandė atsiklausti Jėzų pagarbinti, bet būdama silpna puolė ant žemės ir šaukė balsiai: "Jėzau, jei gali, padaryk mane sveiką, nes aš tikiu, kad Švenčiausiam Sakramente yra tas pats Kristus, Kurs įėjai į Jeruzalę garbingai, dovanok man mano nuodėmes ir aš būsiu išgydyta." Tada ji bandė eiti sykiu su procesija, o galėdama tik šliaužti, šaukė: "Mano Dieve, Jėzau Kristaus, jei nori tu mane gali išgydyti." Daug žmonių buvo sužavėti jos pasielgimu, o kiti manė kad ji yra girta ir liepė jai grįžti atgal ir tylėti. Nebuvo galima ją sulaikyti, ir toliau šliaužė paskui Jėzų šaukdama: "Leisk mane sekti mano Kristu ir mano Dievą." Šio didelio jos pasitikėjimo būti išgydyta nebuvo galima atsakyti, neišklausti. Staiga ji jautėsi sveikesnė. Pilna linksmumo atsistojo, bet dar bijojo vaikščioti, nes jautėsi per silpna nupėsčioti į bažnyčią, ji balsiai šaukė: "Jėzau leisk man eiti į tavo bažnyčią, ir aš būsiu išgydyta." Tada ji liepė draugėms leisti jai vaikščioti be pagelbos. Žmonės išsigando pamatę ją bevaikščiojančią be pa-

gelbos. Įėjus į bažnyčią ji jautėsi stipri ir galėjo gerai vaikščioti. Padėkojus Jėzui už tokias dideles jai suteiktas malones, ji grįžo namo su didele žmonių minia. Daug žmonių, kurie buvo liūdytojais jos kentėjimų, pamatė, kad tai būta tikras stebuklas. Kiti, kurie ją pažino, o tik girdėjo apie jos išgyjimą, nenorėjo į tai tikėti. Todėl, kad patikrinti, jog ji yra sveika, žmonės prašė jos pavaikščioti jų akyvaizdoje, ką ji su džiaugsmu padarydavo garbei ir iš dėkingumo jos Dieviškojo Geradario — Švenčiausiam Sakramente. Vertė Pranciškus Gvazdauskas.

Marijai

*Nors swyto visos gėlės
Ir darželinuos ir laukuose,
Mes vainiką Tau vis pinsim,
Tau vienai mes jį aukosim.*

* * *

*Žiemos vakarą mes pilką
Tau, Skaisti, vainiką pinsim.
Ne laukų melsvų vosilkų
Vainiku Tave davinsim. —*

* * *

*Mes pamilom Tavo grožį —
Ir ta meilė išaugino
Mums širdyse krapių rožių,
Ir lelijų, ir jurginių...*

Ant. Sležauskas.

Paskutinis Kankinio Šauksmas

Ispanijos Katalonijoje raudonieji sugavo laimingai besislapstantį vienuoli karmelitą Juozapą Gonzaleza. Raudonieji jo paklausė:

— Ar tu esi vienuolis?

— Taip. Aš esu kunigas ir vienuolis.

— Tai šauk: Tegyvuoja komunizmas, ir būsi laisvas, ragino komunistai. Kunigas tylėjo. Komunistai kunigą nusivedė į aikštę ir vėl pakartojo:

— Sakyk: Tegyvuoja komunizmas, ir paleisime, o kitaip žūsi.

Tada vienuolis atsiklaupė prieš raudonuosius ir garsiai, skambiu balsu sušuko:

— Tegyvuoja Kristus Karalius...

Tuo pačiu momentu supyškėjo šautuvai ir naujas Ispanijos kankinys sukrito ant žemės. ("Š.")

Po Prisikėlimo 40 Dienų Laikotarpis

(Parašyta sekant šv. Jono, šv. Mato ir šv. Morkaus Evangelijas)

Kun. A. T. (Samata)

*Jėzus pasirodo Savo mokytiniams
Galilėjoje*

PASIBAIGUS VELYKOMS, daugelis iš mokytinių aplėdo Jeruzalę ir grįžo į Galilėją. Tai buvo ta šalis, kurią Jėzus dar prieš Savo mirtį mylėjo ir paskyrė, kad čia po Prisikėlimo Jis mokysias Savo mokytinis. O dabar Viešpaties angelas ir Prisikėlęs Kristus pats pakartojo tokį pat paskyrimą. Tat, ko ne visi mokytiniai skubėjo į Galilėją, kad matyti jų Viešpatį ir Mokytoją. Savo esimu tame krašte, Jėzus tur būt prašalino visas progas susidurti su Sanhedrino žmonėmis. Galilėjos krašte būta mažiau pavojaus nekaip Jeruzalėje, kur neapykanta laikė Jo priešus sargyboje ir prisiruošusius tuojau sunaikinti tik tą gimusią Bažnyčią, jei ji būtų mėginusi viešai skelbti jos Galvos garbingą nugalėjimą pragaro, šėtono ir mirties.

Mokytiniai buvo pirmutiniai kurie vykdė Viešpaties valią, ir netrukus septyni iš jų nuėjo į Galilėją ir apsisusto pas Genezareto jūrą. Buvo draug Simonas Petras, Tomas vadinamas Dvynu, Natanaėlis, kurs buvo iš Kanos Galilėjoje, Zabediejaus sūnudu, ir kitudu iš Jo mokytinių, kurių vardu neminama. Tačiau, Petro esimas mums tuojau primena jo brolių Andriejų ir taip pat Pilypą, jų kaimyną ir Andriejaus neatskiriamą bičiulį.

Jų bendras turtas, iš kurio aprūpindavo kasdienius savo reikalus, buvo dingęs kartu su Judu Iskarijotu. Ir dabar Simono Petro akys krito į laivą ties jūros krantu ir jis tarė:

“Einu žvejuoti.”

Prisidėjo ir kiti mokytiniai, tardami:

“Ir mes einame kartu su tavim.”

Jie išėjo ir sėdo į laivą. Tuomet leidosi saulė ir netrukus buvo prietema. Tai geriausias laikas žvejuoti. Jie buvo čia apsipratę ir žinojo geriausias vietas. Ilgai triūsė ir daug varginosi. Tačiau, jie gaudė visą naktį, ir tą naktį jie nieko nepagavo. Ir aštuant, jie vis dar šen ir ten leido tinklą ties jūros pakrante ir vis nieko nelaimėdami. Jau praaušus, atsitiko, kad Jėzus stovėjo

ant kranto. Tačiau, mokytiniai nepažino, kad tai buvo Jėzus. Ir Jėzus tarė jiems:

“Vaikai, ar neturite ko valgyti?”

Jie atsakė, kad nieko neturi.

O Jėzus įsakė:

“Ieiskite tinklą laivo dešinėje pusėje ir pagausite žuvų.”

Didelė galybė palietė mokytinis. Jie atsiminė apie panašų stebuklą toje pačioje jūroje ir tuo pačiu metu, kuomet jie taip pat varginosi ir nieko nebūvo sugavę. Nieko nelaukiant, jie tuojau įleido tinklą į palieptą vietą, ir jau nebegalėjo jo patraukti dėl žuvų daugybės. Tuomet tas mokytinis, kurį Jėzus mylėjo, tarė Petru:

“Tai yra Viešpats Jėzus.”

Ir Simonas Petras kaip tik išgirdo, kad tai Viešpats, apsisiautė jupa, ir įsoko į jūrą. Kiti gi mokytiniai atplaukė laivu nes būvo netoli nuo kranto, tik apie dešimtį mastų, traukdami tinklą su žuvimis. Išėję ant sausumos, jie pamatė sukurtą ugnį, padėtą ant žarijų žuvų ir duonos. Ir Jėzus tarė jiems:

“Atneškite žuvų, kurių dabar sugavote.”

Simonas Petras nuėjo ir ištraukė ant sausumos tinklą, pilną didelių žuvų, kurių būvo šimtas penkios dešimt trys. Nėrs jų būvo taip daug, bet tinklas nėsūplyšo. Ir Jėzus tarė jiems:

“Eikite čia ir valgykite.”

Mokytiniai susėdo apie sukurtą ugnį ir nė vienas iš sėdusiųjų valgyti nedrįso paklausti Jį: “Kas Tu?” Nes jie žinojo, kad tai Viešpats. O Jėzus priėjo, paėmė duoną ir davė jiems, taip pat davė ir žuvų.

Tai jau trečią kartą Jėzus pasirodė Savo mokytiniam, po to kaip buvo prisikėlęs iš numirusių. Ir visi mokytiniai tylėjo ir nieko neklausė, nes jiems atrodė, kad jie yra ne be laisvi, ir pats Jėzus lyg būtų jiems bekalbas: “Aš jau nebeesu pasaulyje.” Ta mintis ir prisikėlusio Viešpaties matymas nustelbė juos visus, ir pusryčiai buvo baigti tylėjimu.

Jiems pavalgis, Jėzus atsikreipė į Simoną Petrą ir jo paklausė:

“Jono sūnau, Simonai, ar myli mane labiau, kaip šitie?”

“Labiau, kaip šitie?” — Koks perimęs tyrimas to apaštalo, kurs neseniai ir drąsiai tvirtino kad neišsižadėsiąs savo Viešpaties, nors visi kiti išsižadėtų. Čia suprato pirmąjį savo išsigynimą Simonas Petras, kurs Jėzaus akivaizdoje dabar buvo vien tik Jono sūnus. Petras pramintas uola, nes sudrebėjo visas ir dingo jo drąsa ir tvirtybė. Tai atjausdamas Petras nulenkė savo galvą iš nusiminimo ir kukliai atsiliepė:

“Viešpatie, Tu žinai kad aš Tave myliu.”

“Ganyk mano avinėlius,” tarė Jėzus, pavirtindamas jį sielų ganytoju.

Tačiau, dėl tokio kilnaus paaukštinimo ir didelės garbės turi būti užtikrinti darbai ir duotas tvirtas pamatas; dėl to Jėzus vėl atsiliepia į Petro širdies gelmes, pakartodamas klausimą:

“Jono sūnau, Simonai, ar myli mane?”

Šiuo kartu Dieviškasis Mokytojas pasigailėjo Savo apaštalo ir nebelygino su kitais mokytiniais, neprisimindamas apie jo pakartotą išsigynimą. Ir Petras nuolankiai nulenkė savo galvą ir atsakė:

“Taip, Viešpatie, Tu žinai, kad aš myliu Tave.”

Didesniam tyrimui reikalinga didesnio pasitikėjimo jo kuklumu ir nuolankumu, dėl to Jėzus dar kartą taria Petrai:

“Saugok ir ganyk mano avis,” tuomi pavesdamas jį globai ne vien avinėlius iš avidės, bet ir kitas avis, kurias turės aprūpinti ganykla, globoti ir saugoti nuo pavojų.

Visgi Petro atsidavimo ir trečias tyrimas reikalingas, kad užganapadaryti jo tris kart išsigynimo atsisteisimui. Dėl to Jėzus ir vėl jį klausia trečią kartą:

“Jono sūnau, Simonai, ar myli mane?”

Jėzus daugiau nebeklausė apaštalo, ar jis garbina Jį kaip Dievą, tačiau — ar jis myli Jį su meilės dideliu karščiu ir atsidavimu.

Čia Petras nuliūdo, kad Jėzus trečią kartą klausė, ar jis myli Jį, ir susirūpino. Tačiau, pažinęs nepasitikėjimą savim, Petras atsidavė meilingam pasigailėjimui To, kurs yra visų širdžių valdovas. Ir dideliu balsu Petras pašaukė:

“Viešpatie, Tu visa žinai; Tu žinai, kad aš Tave myliu.”

Ir daugiau neabejota apie Jono sūnaus nuolankumą, nes jis pasirodė esąs vertas Dievo kilniausių malonių. Ir paskutinis sakinyš išėjęs iš Jėzaus dieviškųjų lūpų Simoną Petrą paskyrė visada būti Neklaidinguoju Mokytoju, Galinguoju Teisėju ir Bažnyčios Vyriausiuoju Ganytoju.

“Ganyk mano avis,” Jėzus tarė Petrai. “Ganyk” ne vien avinėlius, bet kartu ganyk ir avinėlius ir avis, ganyk motinas ir jų mažutėlius, taip pat ir ganytojus ir jų žmones. Tai visa yra vien avys Petro akims. Ir tos avys ir tie tautų ganytojai turi visus įsakymus imti iš apaštalų Kunigaikščio; iš jo jie turi gauti ipareigojimą, valdžią, visus mokymus. Vienu žodžiu tariant, kuomi Jėzus buvo mokytiniais, tuomi nuo šiol turės būti Petras ir sekant tikėjimo patvirtinimą amžiais, net ir šiandien — Petras yra Kristaus Vietininkas čia, žemėje. Tas paskyrimas visgi brangiai atsiėjo, nes gyventi Jėzaus gyvenimu, Vyriausiam Ganytojui reikia ant savęs imti Mokytojo kentėjimus ir panešėti savo Pavyzdžiui net iki Kryžiaus mirčiai.

“Iš tikrųjų, iš tikrųjų,” dar pridėjo Viešpats Jėzus, “sakau tau (Petrai), kuomet būvai jaunesnis, susijuosdavai ir vaikščiojai, kur norėjai; pasenęs gi tu ištiesi savo rankas; kitas sujuos tave ir ves, kur tu nenori.”

Tais žodžiais, šv. Jonas reiškia, Viešpats pasakė, nurodydamas, kokia mirtimi Petras turėjo pagarbinti Dievą. Tuo pačiu tie žodžiai taip pat reiškia apaštalo visą gyvenimą, jo ugningą dvasią jaunatvėje, veiklumą ir uolumą, bet vien su išlyga, kad savo laiku ir valia susijuosdavo ir vaikščiodavo, kur tik norėjo; o vėliau, sulaukęs vyriškumo, būna skirtas nuveikti sunkiausius darbus, ir turi visiškai atsižadėti savęs, ilgai ir kantriai kentėti, kęsti visus prieštaravimus ir paniekinimus; pagaliau turės mirti ant kryžiaus sekant savo Dieviškojo Mokytojo pavyzdį. Tai visa yra prilyginimas Išganytojo gyvenimui ir mirčiai, kuomet galutinai Jėzus Kristus taria Petrai:

“Sek mane.”

Tai pasakęs, Jėzus pasikėlė ir prasišalino iš mokytinių tarpo. Tačiau, Petras, ėmęs Viešpaties įsakymą žodis į žodį, sekė paskui Jį. Ir jis nebuvo vienas, kurs sekė Jėzų. Atsigrįžęs, Petras pamatė paskui einantį tą mokytinį, kurį Jėzus mylėjo, kurs taip pat Paskutinėje Vakarienėje buvo pasilenkęs ant Jo krūtinės ir paklausė: “Viešpatie, kas yra tas, kurs Tave išduos?”

Tai gi, pamatęs jį, Petras tarė Jėzui: “Viešpatie, kas gi bus su šituo,” Jėzus atsakė jam: “Jeigu aš noriu, kad jis pasiliktu, iki ateisiu, kas tau rūpi?” Tu sek mane.” Todėl šitas pasakymas pasklido tarp mokytinių, kad Jono mirtis bus kitokia, kad jis nebus nukankintas.

Dabar Išganytojui nieko nebelikė daryti.

kaip tik įvykdyti duotą prižadėjimą, kad pasirodys Galiliejoje visiems mokytiniais, susirinkusiems kalne kurį Jėzus buvo jiems paskyręs. Ten turi įvykti visos krikščionijos pirmasis susirinkimas arba pirmoji santaryba. Ir ten susirinko ne vien vienuolika apaštalų, bet ir Jėzaus visi sekėjai iš Jeruzalės, Judėjos ir Galiliejos apylinkių, nes Viešpats buvo įsakęs: "Eikite, apskelbkite mano broliams, kad eitų į Galilėją; ten jie mane matys." Ir iš šv. Povilo liūdijimo, žinome, kad virš penki šimtai Viešpaties sekėjų minia buvo ten susirinkusi.

Kuomet Viešpats Jėzus pasirodė, apaštalai vedu parpuolė prieš Jį. Nežiūrint, kad Dieviškasis Išganytojas buvo susirinkusiųjų tarpe, nežiūrint, kad Dieviškasis Balsas visus sukvietė į čia, o visgi jų tarpe radosi tokiu, kurie dar abejojo ir netikėjo. Tačiau, visi buvo nustelbti, nieko nesakanti ir nedrįsdami visam įtikėti savo akims.

Jėzus žengė į priekį ir prakalbėjo į nustelbtus sekėjus galingais žodžiais:

"Man duota visa valdžia Danguje ir žemėje. Tač, eikite ir mokykite visas tautas, krikštydami juos vardan Tėvo, ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios, ir mokydami juos laikyti visa, ką tik esu jums įsakęs. Ir štai aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigai.

Be to, Jėzus Kristus jiems įsakė Evangeliją skelbti "visam sutvėrimui," nes "visas sutvėrimas," nupuolęs su Adomu, kartu "vaitoja ir kenčia skausmus." Čia Viešpats nieko nepamiršo ir pasakė visa, ką tu-

rėjo, pasakyti, reikšdamas:

"Kas tikės ir bus pakrikštytas, tas bus išganytas; kas gi netikės, bus pasmerktas. Tuos, kurie tikės, lydės tokie stebūklai: Mano vardu jie išvarinės velnius, kalbės naujomis kalbomis, ims žalčius ir jei ką mirtingą gertų, tai jiems nekenks; jie dės rankas ant ligonių ir tie pasveiks."

Atsitikdavo, kad Viešpaties Jėzaus pasirodymas atskiriems Savo sekėjams buvo dangeriopas. Čia tik primename, kad Jėzus pasirodė ir Jokūbui, Savo broliui. Kas atsitiko tarp Viešpaties ir Jokūbo, tapo daug pamiršta ir daug iškraipyta; pagaliau įsigyveno legenda, kurią šv. Jeronimas įskaitė Nazarėčių Evangelijoje sekančiai: "Jokūbas, Jeruzalės pirmasis vyskupas, po Paskutinės Vakarienės priesaikavo, kad nieko nevalgys ir nieko negers pakol vėl nepamatys Jėzaus atsikėlusio iš numirusių. Priskėlimo dienos rytmetį, prieš Jokūbą pasirodė stalas, apkrautas valgiai; ir Viešpats palaimino duoną ir ją davė Jokūbui, tardamas: "Dabar valgyk tos duonos, mano broli, nes Žmogaus Sūnus prisikėlė iš numirusių."

Tokių liūdijimų yra daug ir yra tikri. O šv. Jonas reiškia, kad yra daug ir kitų dalykų, kuriuos Jėzus Kristus padarė po Priskėlimo. Ir jei kiekvienas iš jų būtų atskirai parašytas, tai Evangelistas mano, kad ir visas pasaulis negalėtų sutalpinti visų knygų, kurios reiktų parašyti. Tačiau, *tai gi parašyta, kad tikėtumėte, jog Jėzus yra Kristus, Dievo Sūnus, ir kad tikėdami turėtumėte Jo vardu amžinąjį gyvenimą.*

ISPANIJOS KARALIAUS PASKUTINĖS DIENOS MADRIDE

TUOJAU sukaks 6 metai, kai griuvo Ispanijos karaliaus sostas, kurį valdė Alfonsas Tryliktasis. Alfonsas dabar užsieny ir gal laukia, kad Ispanija pakviestų atgal į valdytojo sostą.

Lietuvos mėnesinis žurnalas Židinyš savo paveiksluotame priede paduoda apie Alfonso paskutinės dienas Madride tokių žinių:

1931 metais į Madridą plūsta minios. Visi nori pamatyti verbų sekmadienio apeigas. Karaliaus rūmai taip pat perpildyti žmonių. Karališkoji procesija prasideda.

Trys žili tarnai neša karaliaus, karalienės ir princesių maldaknyges. Iš tolo girdėti karaliaus maršo garsai. Pasirodo išsirikiavę didikai, paskui hercogas Alba, pasipuošęs įvairiausiai ordiniais, ir visi garsūs vyrai,

kurių vardai neatskiriamai suaugę su Ispanijos istorija.

Po jų eina princai. Priešakyje Ferdinandas, po jo kiti du, jauniausias vos septynerių metų, jūrininko uniforma. Karalius pasipuošęs maršalo tunika. Karalienė žiba auksu ir sidabru.

Pamaldas koplyčioje laiko popiežiaus nuncijus. Jis laimina palmių šakas, kurios stovi prie altoriaus. Karalius pasikelia nuo sosto, žengia prie altoriaus, paima savo palmę, pabučiuoja nuncijaus žiedą ir vėl grįžta į savo vietą. Karalienė, princai pakyla taip pat iš savo vietų ir paima palmes. Visos ponios žemai nusilenkia, kaip reikalauja ceremonijalas.

Didįjį penktadienį pats iškilmingiausias

Velykų apeigų momentas. Visi dvariškiai, didikai, diplomatinis korpusas susirenka karaliaus rūmų salėj. Nejudėdami sėdi 24 seniai, vargšai, surinkti iš viso Madrido. Jie aprengti juodais rūbais ir laukia karaliaus ir karalienės.

Perskaitoma Evangelija. Karalius atiduoda savo kardą ir pirštines asistuojančiam Mirandos hercogui. Karalienė atiduoda savo rankinuką ir savo pirštines Mirandos hercogienei. Kunigai paduoda didelius baltus rankšluosčius.

Tada dvylika karaliaus didikų klaupiasi prieš senius, o dvylika karalienę lydinčių ponų prieš senes ir mauna nuo jų kojų batus ir kojines.

Karalius klaupiasi iš eilės prieš kiekvieną senį, plauna jo kojas sidabriniam dubeny. Karalienė tuo tarpu atlieka tas pačias ceremonijas su dvylika moterų. Didikai užmauna kojines ir batus.

Po to eina iškilminga Komunija. Tie dvidešimt keturi seniai yra šių iškilmių garbės svečiai. Visos apeigos baigiasi procesija.

Po keturiolikos dienų...

Nuo to laiko praėjo keturiolika dienų. Į aikštę prieš karaliaus rūmus veržiasi minios. Visur plevėuoja respublikoniškoji vėliava.

Karaliaus rūmai paskendę tamsoj. Gatvių bernai lipa ant mūrų, bando pasiekti rūmų balkonus. Rūmus saugo nedidelis civilinės gvardijos būrys. Gatvės skamba nuo ovacijų respublikai. Respublikonų vadai reikalauja, kad karalius tuojau išvažiuotų. Karalius tariasi su savo ministerais. Nėra kitos išeities, kaip tiktai nusileisti respublikonų reikalavimams. Karalius nusilenkia tautos valiai.

Į karaliaus rūmus vis plaukia žinios. Karaliaus šalininkai ir artimieji vienas po kito pereina pas respublikonus; jie skuba taikytis prie pasikeitusių aplinkybių. Karalienė ašarų nesulaiko. Dabar ji pastebėjo, kokie yra žmonės.

Gatvėj minia šaukia: "Mirtis karaliui, mirtis karalienei!" Ministeriai nežino, kas daryti. Nutarta, kad karalius išvažiuos iš Madrido. Alfonsas XIII pakyla ir atsiveikina su savo žmona. Jis tuojau turi važiuoti į Kartageną, o iš ten plaukti laivu. Belūkuriojant, gali kilti kruvinas maištas. Dar yra galima, kad perversmas praeis be kraujo praliejimo.

Karalienė ir visa karaliaus šeima kitą die-

ną turi išvykti traukiniu į San Sabastianą, o paskui važiuoti į Paryžių.

Pro neviešus karaliaus rūmų vartus pasirodo automobilis. Netrukus jis dingsta tamsoje Kartagenos kryptimi.

"Mirtis karaliui, mirtis karalienei!" — šaukia minia gatvėse. Sargybos nuo rūmų nuišamos. Karaliaus rūmuose nematyti jokio žiburio. Karalienė susirūpinusi. Ar pasieks karalius Kartageną? Ar neatsitiks kas netikėta pakeliu? Apie jo kelionę nėra jokių žinių.

Madridas jau skęsta saulės šviesoje. Casa de Campo laukia būrelis ponių ir ponų. Pasirodo keturi automobiliai. Laukiantieji pakyla ir puola prie jų. Karalienė užklupta visiškai netikėtai, nes ji iki šiol buvo slėpusi savo kelionės planą.

Karalienė atsisėda ant akmens. Šalia jos stovi dvi jaunos princesės ir verkia. Sostui įpėdinis serga — gulį automobiliu. Jį pavaduoja jauniausias. Jis stovi tvirtas ir didelis šalia savo motinos. Jauniausias budriomis akimis seka dramą, kurią diktuoja gyvenimas.

Paskutinį kartą pro karalienę praėina didikai: San Carlos hercogienė, Puerto grafienė, Mendanos markizas, Hoyos markizas, de la Viktorijos hercogienė ir visa eilė kitų.

Visą ceremoniją jie atlieka taip, tarytum jie būtų sostų salėj, taip, kaip seniau.

Bet laikas bėga. Karalienė sėda į automobilį. Keturi automobiliai skuba į Escorialio stotį. Traukinys vėluoja. Karalienė sėdi laukiamoj salėj. Minios žmonių veržiasi vidun. Kai kurie vyrai, moterys, vaikai lenkiasi prieš buvusiąją karalienę. Traukinys ateina. Paskutinis atsisveikinimas, ir karaliaus šeima išvyksta iš gimtosios šalies.

Šaltą balandžio mėn. rytą traukinys sustojo Quai d'Orsay stoty Paryžiuje. Vidurnaktį turi atvykti karalius. Paryžius laukia netikėto svečio.

"Tegyvuoją karalius, tegyvuoją karalienę!" — šaukia paryžiečiai.

Karalius ištrėmė...

Tikėjimas ir Gyvenimas

Šių metų pradžioje Lenkijoje pasirodė naujas laikraštis "Tikėjimas ir gyvenimas," kurio tikslas kovoti su bedievybe. Laikraštis radęs nepaprastą pritarimą, ypač jaunuomenės tarpe. Ypatingai kreipiama dėmesio į priekaištus, kurie yra skleidžiami nesąžiningų žmonių. Laikraštį mananti paremti ir vyriausybė.

MALDOS APAŠTALAVIMAS ŠVENČIAUSIOJE JĖZAUS ŠIRDYJE

Bendroji intencija balandžio mėn., 1937, kurią Šventasis Tėvas Pijus XI paskyrė:

Melstis už katalikus gyvenančius sunkiose nekatalikiškose aplinkybėse

DIDIS šv. Tėvo rūpestingumas savo dvasiškais vaikeliais liečia ypatingai tuos, kurie gyvena apstovose — mažai, arba visai neprisidedančiose prie jų pažangos dvasiškame gyvenime.

Tokie yra netik tie katalikai, kurie gyvena pagoniškose šalyse, pav., Japonijoje, arba kraštuose didžiumoje nekatalikiškuose, kaip Danijoje, Švedijoje; bet ir tie, kurie, nors gyvendami katalikiškose šalyse, randasi tačiau vietose, kur katalikų mažuma esti.

Tie katalikai reikalauja nepaprastos Dievo pagalbos iš priežasties sunkumų, kuriuos jų lavinimasis tikėjime sutinka. Jau pats jų skaičiaus menkumas netikinčių ir atpuolusių katalikų tarpe, gali juos susilpninti, o kartais ir visiškai gali jų tikėjamą išplėsti siaučiančiomis indiferentizmo pažiūromis. Sunkiai galėdami dalyvauti šv. Mišių aukoje bei kitose pamaldose, ir būti kunigų ap rūpinti sakramentais, jiems stokuoja turtinųjų šių malonės šaltinių.

Be to, stoka katalikiško išauklėjimo, ilgas santykiavimas su nekatalikais, ir beveik neišvengiamas maišytos moterystės, pražudo tokius katalikus gyvenimo jūroje ir nekartą ištiesos šeimos Katalikų Bažnyčiai žūsta.

YPATINGA MISIJŲ INTENCIJA:

Melstis, kad slaptas bedievių veikimas pajustas misijose laiku būtų sustabdytas

ŠV. POVILAS NUO KRYŽIAUS

Balandžio 28 d.

ŠV. POVILAS NUO KRYŽIAUS, gimęs Ovados mieste Italijoje, nuo ankstyvos jaunystės iki velybos mirties (sulaukęs aštuoniiasdešimts vienu metų) atsižymėjo nepaprasta meile prie nukryžiuotojo Jėzaus ir nepaliaujamu apmąstymu Kristaus kančios paslapčių. Jis, tad, įsteigė Pasijonistų Kongregaciją skleisti šį dievotumą. Jis taipgi gerai yra žinomas dėl smarkių savo kūno varginimų ir savo nenuilstančios veiklos sielų išganyme. Per penkiasdešimts metų skelbė jis Dievo žodį Italijos miestuose ir kaimuose su didžiu pasisekimu. Stebukais jis

tvirtino savo pamokslus. Buvo taipgi apdovanotas kalbų, ligonių gydymo, ir velnių išvarinėjimo dovanomis. Pagaliau, ramiai persiskyrė su šiuo pasauliu, besiklausydamas brolio skaitomos prie mirties patalo Kristaus kančios. 1867 m. popiežius Pijus IX paskelbė jį šventuoju.

PRATYBA

Meilė nukryžiuotojo Išganytojo. — Kristaus sekimas tai didelė meilės išdava, nes tie, kurie yra Kristaus, prikla ant kryžiaus savo kūną draug su ydomis ir geiduliais. Taigi, su šv. Povilu Apaštalu turėtumėme sušukti: "O apsaugok, Dieve, kad aš kuo nors kitu girčiau, kai tik mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus kryžiumi."

NURODŪMAI PROMOTORIAMS

Balandis, 1937

BRANGUS PROMOTORIAU:

Dieviškojo mūsų Viešpaties prisikėlimas turėtų reikšti mums dvasios atsikėlimą, kuriuomi tik galime sau užsitikrinti amžiną prisikėlimą. Mums prisakyta: "Atsinaujinkite dvasioje . . . kad galėtumėte tarnauti dvasios gaivume."

Kad įsigijus atsinaujinimo tos dvasios, kuri turi veikti visuose mūsų nariuose, reikia tik pažvelgti į Maldos Apaštalavimo pradžia:

Gruodžio 3 d., 1844 m. Jėzuitų seminarijoje Vals'e Prancūzijoje, Tėvas Ksaveras Gautrelet, seminarijos dvasios vadas, ragindamas jaunos Jėzuitus studentus nekantriai laukiančius misijonieriško darbo, kurį atliksią iššventinę ir kunigus, nurodė jiems kokiū būdu neapleidžiant net studijų, jie gali apaštalauti, būtent: vienybėje su Kristaus Širdimi pageidaujančia, kad Dievo Karalystė išsiplėstų, aukoti kasdien savo maldas, darbus, kentėjimus. "Teateinie Tavo Karalystė"—štai Maldos Apaštalavimo branduolys ir tikslas. Būdas tą Karalystę įgyvendinti, tai malda—dvasiškas bukietas surinktas iš visų Apaštalavimo Draugijos narių kasdieninių maldu, kentėjimų, ir gerų darbų, suvienytų su Švenčiausiaja Širdimi ir Dievui paaukota. Priemonė pamaldumui platinti, pagrindiniai glūdi uolome. Kiekvienas, tat, ypač Promotorius, privalo būti apaštalas pilnas energijos ir karštumo uolumo didesnei Dievo garbei ir sielų išganymai.

Uolumas yra mūsų krikščioniško tikrumo mastas. Krikščionis yra Kristaus mokinys, kurio mokslas yra pagrįstas Dievo ir artimo meile. Tik siela apaštališku karštomu užsidegusi gali papildyti dvejojimą šios meilės įsaka.

Dievą mylėti, reiškia būti prisitaikęs prie Jo šventos valios. O Dievas pageidauja visų žmonių išganymo — nes tuo tikslu ir įsikūnijo antrasis Švenčiausios Trejybės Asmuo. Visgi, mūsų dangiškasis Išganytojas pagal kiekvieno stovį reikalauja prisidėti sielų išganymo darbe. Nesidomėti, arba atsisakyti sandarbininkauti sulig mūsų galios, reiškia būti abejutišku Dievo valiai. Toks abejutiškumas nėra Dievo meilės reiškinys! Taigi, tikrai Dievą mylėti — būti Kristaus mokiniu — reiškia artimo meile užsiliepsnoti.

Negalime pasilikti neparaginę mūsų Promotorių pasimelstis už mumis visiems brangųjį šventąjį Tėvą — Bažnyčios galvą.

MELROSE PARKO LIETUVIAI ŽADA ĮTAISYTI LANGĄ MARIJONŲ SEM. KOPLYČIOJE

Melrose Park, Ill. — Kovo 30 d. vakarą žymios darbuotojos ir visų kilnių darbų rėmėjos Antaninc Švilpauskienės namuose susirinko gražus būrys veikėjų, kad pasitarti šiuo laiku svarbiais Tėvų Marijonų reikalais. Pirmiausia buvo išduotas ir baigtas raportas iš kauliukų žaidimo vakarą, kuris davė virš šimto dolerių pelną.

Kaip žinome, Melrose Parko lietuviai yra pasiryžę įtaisyti Tėvų Marijonų Seminarijos koplyčioje langą už 500 dol. Tai gražus ir didelis užsimojimas. Jau turi padarę gražių pradžių, bet, kiek man teko pastebėti — veikėjų tarpe yra kokia tai paslaptis. Nekurie iš jų vaikščioja po namus ir renka aukas. Susirinkime vienas kitas pareiškė, kad, būk Kazimieras Kantautas surinkęs virš 30 dol., o A. Švilpauskienė — 50 dol. Rodos, p. Švilpauskienė turi daugiau, negali tikrai sakyti; ateitis parodys.

Iš tokio uolius darbamosi, aiškiai galima tikėti, kad Melrose Parko lietuviai lengvai atsieks užsibrėžto tikslo.

Susirinkime nutarė artimoj ateity rengti vakarienę. Šiam tikslui išrinkta komisija, į kurią įėjo iš švč. Vardo dr. jos: Albertas Kisielius, Mečislovas Šimanskis ir Stanislovas Fabijauskis; o iš šv. Pranciškaus dr. jos: Kazimieras Kantautas, Antanina Švilpauskienė ir Pranciška Bacevičienė. Iš ko-

misijos sąstato galima tikėti, kad ir vakarienės surengimas pas juos bus sėkmingas, nes įeina vieni darbščiausių ir uoliausių veikėjų lietuvių tarpe.

Linkime Melrose Parko skyriui kogažiausių sėkmių!

Į susirinkimą buvo atsilankęs ir apkrities dvasios vadas kun. V. Čižauskas ir kiti valdybos nariai.

Kitų kolonijų skyriai, nepasiduokite! Visi į darbą, nes gerai žinote, kad koplyčios įrengimas šiuo laiku reikalauja dar daug lėšų, ir mūsų, kaip Tėvų Marijonų rėmėjų pareiga yra dirbti visais galimais būdais, kad pagelbėti baigti koplyčios darbus, kuriuos pašventinimas jau visai netoli — birželio 6 d. Laikas trumpas, o darbo daug. Tat, į darbą broliai ir seserys!

PITTSBURGO LIETUVIAI GAUSIAI PARĖMĖ SEMINARIJĄ

Nuo Verby ligi Velykų sekmadienio Pittsburgė viešėjo Marijonų vienuolyno provincijolas, kun. Jonas J. Jakaitis, pagelbėdamas pamaldų vedime šv. Kazimiero bažnyčioje. Ta proga kai kurie Pittsburgo lietuviai įteikė paramos Marijonų statomajai seminarijos koplyčiai. Stambesnieji aukotojai yra šie:

Kun. Jonas Misius \$25.00; Agota Kvederienė \$10.00; Magdalena Takažauskienė \$5.00; kun. Jonas Vaišnoras, tris arnotus; kun. Aloyzas Jurgutis, du arnotus ir du mišiolu; Marijona Blumberienė paaukojo naują gražiai išsiuvinėtą albą ir žada vėliau daugiau paremti; šv. Kazimiero tretininkai, tris albas ir kitkių vertingų reikmenų prie altoriaus; leva Dunda paaukojo \$10 ir apsiėmė įtaisyti naujai koplyčiai visus suolus. Taipgi kai kurie šv. Kazimiero bažnyčios geradariai yra paaukoję naujai seminarijos koplyčiai naujūtelį labai puošnų mišiolą, ampulkų, purifikatorių ir pažadėjo suteikti kieliką. Be to vienas šv. Kazimiero par. geradaris suteikė auką Kryžiaus Stočių (stacijų) fondui ir pažadėjo sukelti kiek dar truks.

Taigi, kai kurie Pittsburgo lietuviai jau yra suteikę gražią seminarijos koplyčiai paramą, kiti gi dar žada vėliau savo auką įteikti.

Kaip malonu, kuomet žmonės atlieka gerus darbus ir paremia lietuvių kultūrinę įstaigas.

Seminarijos vyriausybė nuoširdžiai dėkoja visiems seminariją parėmusiems.

Nauji Darbininkai Dievo Vynyne

Kun. Jonas P. Stankevičius

Šeštadienį, balandžio 3 d. Chicagos arkivyskupijos švč. Marijos seminarijos koplyčioj įvyko iškilmingas išventinimas į kunigus klierikų baigusią seminariją. Išventinamųjų tarpe randasi du mūsų tautiečiai lietuviai — Jonas Stankevičius ir Stanislovas Gaučias.

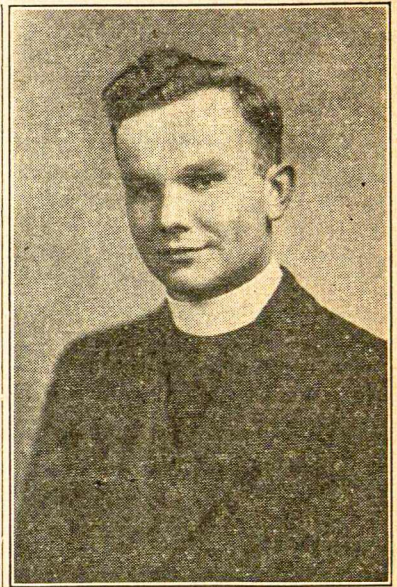
Su šiem dviem naujais darbininkais Dievo vynyne gali pasidžiaugti ir mūsų išeivija ir Bažnyčia. Abu jaunikaičiai yra kilę iš prakilnių šeimynų, pavyzdingų tėvų. Abu nuo jaunų dienų palaikė ryšius su savo tautiečiais lietuviais, ėjo lietuvių parapijines mokyklas, neišdildė iš savo minčių ir širdžių lietuviškos dvasios ir lietuviškos kalbos. Abu pasi-

žymėjo moksle. Abu seminariją baigė su aukštesniu laipsniu — M. A. O Jonas Stankevičius be minėto laipsnio dar įgijo teologijos bakalauratą ir rengiasi prie licenciatų. Jisai buvo vienas gabiausių seminarijos auklėtinų.

Stanislovas Gaučias gimė lapkričio 12, 1913, Chicago Heights, Ill. Ten augo, ten ėjo šv. Kazimiero lietuvių parapijinę mokyklą, ten ir dabar jo tėvai tebegyvena, ten sekmadienį, bal. 4 d. įvyko jo primicijos. Gaučių šeimyna yra nepaprasta. Jų viena dukterė yra vienuolė, kazimierietė Sesuo M. Edita. Vienas sūnus yra vienuolis brolis Vasantius Salvatoristų kongregacijoj. Jaunas Stanislovas, baigęs vietinę parapijinę lietuvių mokyklą, jausdamas pašaukimą į kunigus įstojo į Quigley Preparatory Seminary. Ją sėkmingai baigęs įstojo į švč. Marijos Seminariją, Mundelein, Ill.

Jauno kunigo Stanislovo primicijos įvyko praėjusį sekmadienį, bal. 4 d. 11 val. Asistentais buvo vietinis klebonas kun. Martinkus ir kun. J. Juška. Pamokslą sakė kun. Alek. Baltutis.

Jonas Stankevičius gimė Chicagos West Sidėje, Aušros Vartų parapijoj. Paskui tėvai

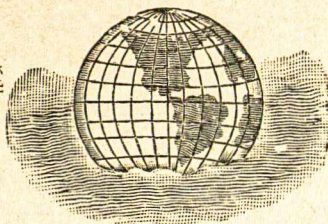
Kun. Stanislovas C. Gaučias

persikėlė į Cicero, kur Jonas baigė šv. Antano parapijos mokyklą. Jausdamas pašaukimą į kunigus ėjo į Quigley Preparatory Seminary. Po to kunigų seminarijoj Mundelein, Ill.

Dabar jo tėvai gyvena gražioje miesto dalyje — North Sidėj, toli nuo lietuvių, bet jauno kunigo Jono primicijos įvyko Ciceroj šv. Antano lietuvių parapijos bažnyčioj. Tos iškilmės įvyko praėjusį sekmadienį, bal. 4 d. Asistentais buvo vietinis klebonas kun. H. Vaičiūnas ir kun. Kiškūnas, o pamokslą sakė kun. B. Urba.

Linkime naujiems Dievo vynyne darbininkams kogausiaių Dievo malonių!

Katalikų Pasaulyje

POPIEŽIAUS ENCIKLIKA MEKSIKOS KLAUSIMU

Roma. — Kovo 27 d. iš Vatikano paskelbta Šventojo Tėvo Pijaus XI enciklikos Meksikos klausimu turinys. Enciklikinis laiškas neliečia Meksikos politikos, neįsileidžia į polemiką, arba kokius nors argumentus. Tik ragina Meksikos kunigiją ir tikinčiuosius, kad padidintų savo energiją ir uolumą krikščioniško gyvenimo plėtimui.

Popiežius pareiškia, kad visose šalyse, kur krikščionys katalikai be jokių varžymų ugdo krikščionišką gyvenimą, taika ir gerovė turi sau užtikrinimo. Taip gali būti ir su Meksika.

Tikintieji raginami gelbėti savo kunigams visuose jų darbuose, taip privačiuose, taip viešuose. Visiems žygiams visados turi draugauti krikščioniški gailestingi ir geri darbai.

BANDO IŠSIGINTI BAŽNYČIOS VARŽYMŲ

Amsterdamas, Olandija. — Kuriam krašte yra diktatūra, ten yra ir spaudos cenzūra. Pavyzdžiui gali būti Vokietija, kur Hitlerio diktatūra įsigalėjusi. Gyventojams suvaržyta visokia laisvė ir panaikintos visos jų teisės. Diktatoriaus nustatyta, ką žmonės turi valgyti, ką skaityti, ką dirbti ir kaip laisvą laiką praleisti. Pagal au siekiama žmonėms nurodyti, ką jie turi akėti. Naciai (diktatoriaus šalininkai) akakliai kovoja prieš krikščionybę ir stengiasi atgaivinti stabų garbinimą.

Paskutinėmis dienomis Šventasis Tėvas Popiežius XI paskelbė enciklikinį laišką apie Katalikų Bažnyčios vargus Vokietijoje, kai naciai nesiskaito su konkordatu. Katalikų bažnyčiose skaityta Popiežiaus enciklika, tačiau spaudai uždrausta kad ir paminėti šį svarbų įvykį. Vokietijos plačioji visuomenė nežino, kad patys Popiežius kovoja prieš Hitlerį ir jo pakalikus ir nežino, ką Kristaus Vikaras rašo.

Ass. Press korespondentas girdėjo Vokietijos nacių vadus sakant, kad "Popiežius savo enciklikiniu laišku nori sukelti įspūdį būk Katalikų Bažnyčia Vokietijojej persekiojama."

Iš tikrųjų gi Bažnyčia persekiojama, tik naciai bando to išsiginti. Hitleris pageidauja, kad gyventojai jį kaipp dievaitį garbintų. Kas priešinasi, tas skaitomas valstybės išdaviku ir aštriai baudžiamas.

PRISIKĖLIMO DIENA JERUZALĖJE

Jeruzalė. — Jeruzalės lotynų apeigų patriarchas Prisikėlimo Dienos rytą laikė iškilmingas pontifikalines Mišias pas sidabrinį altorių Kristaus karsto priešakyje, kur prieš porą tūkstančių metų įvyko didžiausias stebuklas — Kristaus Prisikėlimas iš mirusių.

Pamaldose ir procesijoje dalyvavo tūkstantinės krikščionių minios. Buvo daug ir diplomatų. Patriarchą lydėjo gausus skaičius prelatų, kunigų ir vienuolių.

MADRIDE NEBUVO JOKIŲ PAMALDŲ

Madridas (Ispanijoje). — Radikalams valdant ši miestą čia neturėta jokių Gavėnios pamaldų. Neminima Didžioji Savaitė, nebuvo švenčiama nė Prisikėlimo diena. Tokia pas radikalus "laisvė."

ISPANAI MINĖJO DIDŽIAJĄ SAVAITĘ

Avila, Ispanija. — Visuose nacionalistų valdomuose plotuose katalikai kaip kasmet, taip šiemet iškilmingai minėjo Didžiąją Savaitę. Visur įvyko išpūdingos procesijos ir kitos ceremonijos.

ATRASTA BRANGINTINA ŠVENTOSIOS RELIKVIJA

Londonas. — Ispanijos nacionalistų kariuomenė atrado vieną brangiausių Ispanijos relikvijų — šv. Teresės iš Avilos ranką, kurią komunistai pagrobė praeitą rugsėjo mėnesį. Dabar ši relikvija laikoma Salamanca mieste. — Šv. Teresė buvo visos eilės karmeličių vienuolynų įsteigėja Ispanijoje. Jos relikvija rasta raudonųjų generolo Villaba bagaže Malagoj. Raudonieji nesusėjo ba-

gažo pasiimti ir tas pateko nacionalistams. Be relikvios bagaže rasta dar banknotų (pinigų) pundai, įvairių brangiųjų akmenėlių ir iš Malagos katedros pavogtas didelės vertės kryžius.

Raudonųjų generolų relikvija buvo tik didelis grobis. Šventosios ranka idėta sidabro relikvare, nupuoštame emeraldais, deimantais, topažais, ametistais ir kitais brangiaisiais akmenėliais. Relikvare yra užrašas "Jėzaus Teresė," kurs, sakoma, iš pačios šventosios rankos rašto iškirptas.

Iki 1909 metų relikvija buvo Portugalijoje. Griuvus ten monarchijai, septynios karmelitės seserys buvo priverstos bėgti į Ispaniją. Jos pasiėmė ir relikviją ir iki praeitos vasaros globojo. Pagaliaus praeitą vasarą buvo priverstos apleisti Ispaniją ir relikviją paliko maldingajai porai. Komunistai nužudė tą porą ir relikviją, kaip paprastas grobis pateko raudonųjų generolui.

POPIEŽIUS PALAIMINO MINIŲ MINIAS

Vatikanas. — Prisikėlimo Dieną Šventasis Tėvas, kaip žadėjo, iš šv. Petro bazilikos balkono palaimino šios bazilikos aikštėje susirinkusias minių minias — kelis šimtus tūkstančių asmenių.

Į baziliką Šventasis Tėvas atlydėtas besėdįs kilnojame soste. Tūkstančiai tikinčiųjų krikštavo, daugumas tiesiog verkė pamatę Popiežių, kurs keletą mėnesių sunkiai sirgo ir daug kartų abejota apie jo pasveikimą.

Per ilgas iškilmingas Mišias Šventasis Tėvas sėdėjo soste greta altoriaus. Po Mišių Popiežiui gelbėta nužengti nuo sosto, po to niekeno nepalaikomas pats vienas priėjo prie altoriaus. Tikinčiųjų tarpe pasireiškė nepaprastas bruzdėjimas. Girdėta šauksmai: Popiežius vaikščioja!

Pasibagus pamaldoms, Jo Šventenybė kilnojama sostu nulydėtas į bazilikos balkoną, iš kur Popiežius suteikė miestui ir pasauliui apaštališką laiminimą. Paskiau pranešta, kad Popiežius didžiai pavargęs, bet reiškia gilaus pasitenkinimo, kad įvykdė savo pasiryžimus.

Bazilikoje rezervuota Vokietijos atstovui vieta buvo tuščia.

GAISRE ŽUVO PRELATAS HILPERT

Brooklyn, N. Y. — Sudegė šv. Katarinos iš Genoa parapijos klebonija. Žuvo prelatas (mons.) J. M. Hilpert, 52 m. amž., bažnyčios rektorius.

IŠ VIENUOLĖS KAKTOS TEKA KRAUJAS

Cosenza, Italija. — Katalikų našlaičių prieglaudos senuo Elena Aiello Didįjį Penktadienį buvo apsupta gydytojų ir kunigų, kurie stengėsi išaiškinti iš jos kaktos kraujo tekėjimo priežastį.

Jau trylikti metai, kaip minėtai vienuolei kasmet per Didįjį Penktadienį teka iš kaktos kraujas.

Vienuolės veidas buvo išbalęs, bet gydytojai tvirtina, kad vienuolė neturinti jokių skausmų; kraujui tekant iš jos kaktos, vienuolės lūpos šypsojosi.

Seselei Elenai kraujas teka tik Didįjį Penktadienį, po to jos sveikata vėl puikiausia.

PRANEŠĖ ŠV. TĖVUI APIE TARPTAUTINIŲ EUCH. KONGRESĄ MANILOJ

Vatikanas. — Tomis dienomis Šventasis Tėvas į audienciją priėmė Namuro vyskupą T. L. Heyleną, tarptautinių Eucharistinių kongresų rengimo komiteto prezidentą. Vyskupas asmeniškai pranešė Šventajam Tėvui apie tarptautinio Eucharistinio kongreso Maniloje nepaprastą pavykimą.

ARKIVYSKUPIJOS SINODAS

Montreal, Kanada. — Šios arkivyskupijos sinodas bažnytinės drausmės kodifikavimui įvyks ateinantį rudenį.

PRELATAS — DARBININKŲ UNIJOS DIREKTORIUS

Paryžius. — Mirė prelatas Reymann, kurs ilgas metus buvo prancūzų geležinkelininkų unijos generalinis direktorius.

Į mirusiojo vietą unija generaliniu direktorium išrinko taip pat prelatą Huriet, O.M.I., kurs pirmiau buvo mirusiojo pavaduotojas.

Platinkite naudingiausį laikraštį Tėvų Marijonų savaitraštį

"Kristaus Karaliaus Laivas"

2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. Canal 7790

T. Marijonų Rėmėjo mokestis ir "Laivas" metams \$3.00
Vien tik laikraščio "Laivo" prenumerata metams \$2.00
Svetur metams \$3.00. Atskiras numeris 5c

LIETUVIAI AMERIKOJE

MIRĖ ŽYMUS KATALIKŲ VEIKĖJAS — KONSULAS MIKAS BAGDONAS

Chicago, Ill. — Kovo 28 d., 11:25 val. naktį, šv. Kryžiaus ligoninėj, mirė nuo plaučių uždegimo dr. Mikas Bagdonas, Lietuvos konsulas Chicagoj ir Lietuvos pasiuntinybės sekretorius Washingtonė. Velionis persiskyrė su šiuo pasauliu priėmęs paskutinius Sakramentus. Pasklidusi žinia apie jo mirtį nustebino visus lietuvius. Tai nemažas visiems smūgis, bet ypač velionies pusbroliui gerb. kun. Ig. Albavičiui, Dievo Apvaizdos parapijos klebonui.

Velionis buvęs žymus katalikų veikėjas: redagavo L. Vyčių organą "Vyti" ir buvo Vyčių organizacijos pirmininkas.

Ketvirtadienį, balandžio 1 d. įvyko iškilmingos laidotuvės, kuriose dalyvavo Chicago vyskupas pagalbininkas, J. E. vyskupas O'Brien, Chicago miesto majoras Edward J. Kelly, Lietuvos ministeris Washingtonė p. P. Žadeikis, ir visą eilę kunigų ir pasaulininkų katalikų minių minios.

Po gedulingų pamaldų Dievo Apvaizdos bažnyčioj, velionies kūnas buvo nulydėtas į šv. Kazimiero kapinių koplyčią, kur laikinai padėtas iki tolimesnių žinių iš Lietuvos.

Reiškiame nuoširdžiausią ir giliausią užuojautą visiems velionies giminėms, o ypač nuoširdžiam mūsų bendradarbiui kun. I. Albavičiui.

KUN. JUOŽAITIS PAS MUS

So Boston, Mass. — Verbų Sekmadienį teko girdėti bažnyčioje, koncerte, giedant kun. Juozaitį, kuris turi labai gražų balsą. Būdamas lietuviu, bet neturėdamas progos su lietuviais sueiti ir padirbėti šį kartą maloniai sutiko dalyvauti koncerte.

Kun. Juozaitis yra misijonierius — augustinjonas; teko nugirsti, jog žada dažnai su lietuviais susitikti. J.

40 VALANDŲ ATLAIDAI

Maspeeth, N. Y. — Vietos bažnyčioj, kovo 21 d., prasidėjo 40 val. atlaidai. Iškilmingą sumą celebravo svečias iš Lietuvos, kun. M. Brundza, asistuojant kun. J. Balkūnui ir kun. A. Jagminui, M.I.C. Tą dieną pirmą kartą pavartoti nauji bažnytiniai, auksu išsiūti, rū-

bai, kuriuos celebrantas prieš sumą pašventino.

Maspeethiečiai džiaugiasi, turėdami tokius puikus bažnytinius rūbus, kokių dar niekur tarp lietuvių nėra. Tokie rūbai retybė. Garbė klebonui, kad pasirūpino įsigyti tokius drabužius. Garbė parapijiečiams, kurie noriai jų įtaisymsi aukojo.

Parapijiečiai gausiai atlaidus lankė.

PRALOTAS MILIAUSKAS PASKIRTAS KLEBONU ŠV. JUOZAPO PAR. SCRANTON, PA.

Šiomis dienomis J. E. vyskupas T. C. O'Reilly paskyrė pralotą Juozą V. Miliauską Serantų šv. Juozapo parapijos klebonu vieton mirusio kun. Jono Kuro.

Naujas Serantų šv. Juozapo parapijos klebonas pralotas J. V. Miliauskas gimė 1894 m., Lietuvoj. Ameriką atvyko 1899 metais. Kunigu išvestas 1919 m. gruodžio 20 d. šv. Petro katedroj, Serantone. Vikaravo šv. Kazimiero parapijoj Pittston, Pa.; 1921 m. gegužės 1 d. paskirtas klebonu šv. Petro ir Povilo par. Hazleton, Pa.; 1924 m. kovo 1 d. paskirtas klebonu šv. Juozapo parap. Duryea, Pa.; 1930 m. liepos mėnesį Serantų vyskupas paskyrė jį nuolat augančio Nukryžiuoto Jėzaus Seserų vienuolyno viršininku, o 1931 m. balandžio mėnesį pakeltas pralotu.

IŠ LIETUVOS GYVENIMO

I EUCHARISTINIO KONGRESO KĖ- DAINIULOSE KOMITETĄ

Kaunas. — Muzikos sekcijon pakviesti kan. Sabaliauskas ir seminarijos muzikos dėstytojas kun. Budreckas. Komiteto reikalų vedėju pakviestas Aleks. Žadeika. Jau užsakyti meniški kongreso ženklukai, kurių projekta pagamino baigęs meno mokslą kun. Jankevičius. Apytikrėmis iš klebonų surinktomis žiniomis per visas tris kongreso dienas (birž. 27, 28 ir 29) kongresą ruošiasi aplankyti apie 60,000 žmonių.

GABUS ŪKININKAS

Vaičiūškai (Velinonos vals.). — Čia gyveno vienas nepaprastų gabumų ūkininkas. Savo vidutinio didumo ūkyje turi: malūną, aliejaus dirbtuvę, pieno nugriebimo punktą, kalvę, plytų dirbtuvę ir įvairiausių ūkio ma-

ALp2272

šinių. Svarbiausia tai, kad minėtoms įmonėms mašinas neperka, bet superka senas dalis, pats savo jėgomis sutvarko, sudaro naują konstrukciją ir puikiausiai dirba. Visam kaime laikomas labiausia apsišvietusiu ir pavyzdgingiausiu kataliku. Apylinkės nutarimu, jo pavarde pavadino ir vietos kaimą — Vaičiūškai.

ŽMONĖS TINSTA IŠ BADO

Breslaujos, Disnos, Pastavų ir kitose Vilniaus krašto apskrityse ūkininkai visiškai neturi duonos. Badauja daugiau kaip 100,000 gyventojų. Gyventojai tinsta iš bado. Jie maitinasi įvairiu dirbtiniu maistu ir žole. Gyvuliai dėl pašaro stokos krinta. Ūkininkai nusiminę galvoja apie pavasario pasėlius, nes ne tik kad nėra sėklų, bet ir pinigų. Pinigų stinga net druskai nusipirkti. Ši faktą liudija pati lenkų spauda.

RADO DAUG SENIENŲ

Paskutiniu laiku Tilžės krašte rasta daug vertingų senovės liekanų iš labai senų laikų. Naujuosiuose Argininkuose ūkininkas Kenklys savo lauke rado juodai pilko akmens kirvuką, kuris turįs apie 3,000 metų. Taip pat Naujuosiuose Argininkuose kitas ūkininkas Jukelis rado titnaginį kirvį, kuris apie 4,000 — 4,500 metų. Šiomis dienomis jie perduoti Tilžės pasienio muziejui.

VIDUKLĖJ STATOMA PRIEGLAUDA

Viduklė. — Š. m. vasario mėn. 28 d. buvo visuotinis susirinkimas šv. Vincento a Paulo D-jos Skyriaus. Išrinkta nauja valdyba, kuri rūpinsis naujos prieglaudos statyba. Jau Antri metai, kaip ruošiamasi naujos prieglaudos statybai: nupirkti 140 ktm. statybinio miško.

T. Marijonų Rėmėjų Dr-jos Garbės Narė A. † A.

BARBORA AUKŠKALNAITĖ

Užmigo Viešpatyje kovo 29 d., Chicago, Ill. Tėvai Marijonų už jos sielą per visą šį mėnesį laiko Gregorines Mišias. Visi Marijonų Rėmėjų Draugijos nariai prašomi sukalbėti šv. Rožančiaus dalį už jos sielą. A. a. Barbora Tėvų Marijonų Vienuolijoj, kaip tarnaitė darbuosė dešimt metų.

PADEKA

Šiuomi visos šeimos vardu noriu pareikšti nuoširdžiausią padėką visiems, kurie esate koku nors būdu prisidėję prie mano tėvelio laidotuvių, kurios įvyko kovo 16 d., Shenandoah, Pa.

Visu pirma dėkoju šv. Mišių celebrantui, kun. J. Karaliui, ir kun. Degučiiui, kuris jėse asistavo kaip deakonas. Dėkoju seminarijos vyriausybei ir draugams seminaristams už maldas ir užuojautą. Dėkoju Mišių aukotojams, vargonininkui Grigalaičiui, švč. Vardo draugijai, kuri davė grabnešius. Dėkoju graboriui Menkevičiui, kuris savo gražiu ir mandagiu patarnavimu garbingai nulydėjo jį į tą neišvengiamą amžinybės vietą. Pagaliau, dėkoju visiems laidotuvėse dalyvavusiems žmonėms.

O tau mylimas ir brangus tėveli, lai Dievas suteikia amžiną atilsį!

Klier. dr. Eug. Andriulionis, M.I.C.

Marijonų Vedamųjų Misijų Tvarkraštis

Velykų metu

Omaha, Nebr., kun. Juozo Jusevičiaus klebonaujamoje bažnyčioje, misijos kovo 31—balandžio 11 d., tėvas generolas kun. Andrius Cikoto, M.I.C.

Pittsburgh, Pa., kun. V. Vaišnoro klebonaujamoje bažnyčioje, misijos balandžio 5—13 d., kun. Adomas Morkūnas, M.I.C.

Lawrence, Mass., kun. Prano Juro klebonaujamoje bažnyčioje balandžio 5—13 d., kun. Juozas Vaškevičius, M.I.C.

Melrose Park, Ill., Mt. Carmel bažnyčioje, misijos balandžio 11—18 d.

Shenandoah, Pa., kun. Juozo A. Karaliaus klebonaujamoje bažnyčioje, misijos balandžio 19—geg. 2 d., tėvas generolas kun. Andrius Cikoto, M.I.C., ir kun. A. Morkūnas, M.I.C.

Philadelphia, Pa., kun. Igno Zimblio klebonaujamoje bažnyčioje, geg. 31—birž. 6 d., misijos, kun. Adomas Morkūnas, M.I.C.

Cicero, Ill., kun. Jeronimo Vaičiūno klebonaujamoje bažnyčioje, novena į šv. Antaną, birželio 4—13 d., tėvas generolas kun. Andrius Cikoto, M.I.C.

Remkite Pirmosios Amer. Liet. Kunigų Seminarijos Kopyčios Statybą!

AUKAS SIUSKITE ŠIUO ADRESU:

☞ Tėvas JONAS JAKAITIS, M. I. C. — Marian Seminary — Hinsdale, Illinois